

sig villig til at gaa paa et saa usselt, ja, jeg kan sige, raaddent Forlig, saa har han svigtet sin Stands Interesser, som han er sat til at varetage. Men han har jo den Undskyldning, at der var sat to Ræve til at vogte paa Gasen.

Carl Hansen: Jeg kan ikke sige andet, end at den Maade, det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) tager den Sag paa, forundrer mig i ganske overordentlig høj Grad. Jeg tror nok, at jeg med fuldt saa stor Ret som han kan sige, at jeg taler paa de sjællandske Landboeres Vegne, naar jeg siger, at de ikke ville falde over det ærede Medlem fra Skelskør for den Stilling, han indtog i Likvidationsudvalget. Han har stræbt efter to Ting: Først og fremmest at faa Sag anlagt imod Privatbanken, og da dette ikke kunde lykkes, da at faa saa stort Udbytte af Forliget som overhovedet muligt, og jeg tror, de sjællandske Landboere ville sige ham Tak derfor, for det var netop derved, man undgik det Søgmaal, som ufejlbarlig vilde være kommet mod Smørekseportforeningens Medlemmer. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Skelskør kan tage alle det ærede Medlem fra Næstveds store og stærke Ord ganske roligt. Han taler ikke paa de sjællandske Landmænds Vegne i denne Sag, det have de vist ved den Maade, de hidtil have taget Sagen paa, og den vilde de sikkert fortsætte, det vil det ærede Medlem fra Næstved sikkert faa at vide.

Andreasen: Jeg vil sige til det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen), at Troen har jo altid været stor udi Vordingborg, og det var Troen paa Alberti ogsaa derovre.

Formanden: Folketingsmanden for Skanderborg Amts 4de Valgkreds har udenfor de korte Bemærkninger begæret Ordet for tredje Gang under denne Behandling. Hertil udkræves Tingets Samtykke. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold.) Det er givet. Det ærede Medlem har Ordet.

P. T. Nielsen: Jeg vil gerne have Lov til, inden denne Forhandling slutter, endnu at gøre enkelte, til Dels spredte Bemærkninger. Min første Henvendelse skal gælde det ærede Medlem fra Kellerup (Leth Espensen). Det ærede Medlem kom forleden med ret haarde Beskyldninger

mod det Parti, jeg tilhører. Det ærede Medlem sagde, at Venstrereformpartiet og Alberti gensidig havde inficeret hinanden, og det ærede Medlem gjorde et Udtryk, som i sin Tid blev benyttet i Bladet „Politiken“, til sit, idet han sagde: „Politiken“ brugte i sin Tid et Udtryk, som vakte Forargelse mange Steder, nemlig Reformidioter. Jeg vil sige, har dette Udtryk nogen Sinde været berettiget, var det i den Tid, da Reformpartiet havde Magten.“ Det ærede Medlem taler om „en jesuitisk Sætning“, han nævnte jævnlig Ordet: „Hensigten helliger Midlet“. Det forekommer mig, at dette jesuitiske Udtryk med Rette kunde sættes som Overskrift over det ærede Medlem fra Kellerups Foredrag.

Den Fordømmelsesdom, som det ærede Medlem fra Kellerup udtalte over Venstrereformpartiet, forekommer mig ikke at rime sig med det ærede Medlems egen Stilling for ikke ret langt tilbage. Det forekommer mig, at det Standpunkt, som det ærede Medlem forleden tog overfor det Parti, som jeg tilhører, var af ret ny Dato. Jeg skal søge nærmere at begrunde det. For 2 Aar siden i November Maaned afholdt Venstre i Jylland sit Delegeretmøde i Aarhus. Efter Delegeretmødet var der en Fællesspisning. Der var to Ministre til Stede, nemlig daværende Finansminister Lassen og daværende Justitsminister Alberti. Det ærede Medlem fra Kellerup stod ved denne Fællesspisning op og holdt en Tale til Ære for de to Ministre. Denne Tale blev Dagen efter refereret i „Aarhus Amtstidende“, men meget kort. Det ærede Medlem tog da Anledning til, baade fordi Referatet var meget kort, og fordi han i Virkeligheden vilde have sagt noget mere, som han ikke havde ment Tiden strakte til, i „Aarhus Amtstidende“ at indrykke en Artikel med Overskrift: „Hvad jeg sagde, og hvad jeg ikke fik sagt“. Altsaa, denne Artikel var i Virkeligheden et stenografisk Referat, kan man godt sige, af det, som det ærede Medlem vilde have sagt ved den Lejlighed.

I denne Artikel, som jeg maa have Lov til at citere noget af, begynder han med at sige, at naar han var kommen til Stede, var det hverken for den gode Mads Skyld eller for at komme i godt Selskab, men, siger det ærede Medlem, „min Grund til at komme til Stede var Ønsket om at være med til at gøre Honor for to gamle Venner, to Mænd, hvis Forstand og Karakter jeg gennem flere Aars ret intimt Samarbejde har lært at